

*LAMPADARUL
DE AUR*

Slujba de prorocie

T. Austin-Sparks

SLUJBA DE PROROCIE

Cuvânt înainte

Slujba prorocului a fost, aproape invariabil, una de restabilire. Aceasta presupune că activitatea lui era legată de ceva pierdut. Acel ceva fiind esențial pentru mulțumirea deplină a lui Dumnezeu, nota dominantă a prorocului era una de nemulțumire. Existând, de asemenea, și faptul că, din motive vădite, poporul nu era dispus să meargă pe calea costisitoare a planului deplin al lui Dumnezeu, prorocul era, în general, o persoană nepopulară.

Dar această lipsă de popularitate nu era o dovadă că el nu avea dreptate sau că nu era nevoie de el, căci fiecare proroc era, în final, reabilitat, deși cu prețul unei foarte mari suferințe și rușini a poporului.

Dacă este adevărat că slujba de prorocie este legată de nevoia de redescoperire a gândului deplin al lui Dumnezeu cu privire la poporul lui, atunci, cu siguranță, aceasta este vremea unei astfel de nevoi! Puțini oameni sinceri și serioși vor susține că lucrurile stau bine cu Biserica lui Cristos de azi. O scurtă comparație cu primii ani ai vieții Bisericii vor scoate în evidență un contrast izbitor între atunci și *secolele* care au urmat.

Să luăm numai exemplul vieții unui singur om — Pavel.

În anul 33 d. Cr., câțiva oameni necunoscuți, priviți ca săraci și inculți, erau asociați cu un „Isus din Nazaret“ — însăși această denumire era vrednică de dispreț în mințile tuturor oamenilor influenți și cu reputație. Acești bărbați, după ce Isus a fost răstignit, au fost găsiți mai târziu proclamând calitatea Lui de Mântuitor și Domn, dar au fost tratați cu asprime de toate oficialitățile zilei.

Cum stăteau lucrurile în anul în care a murit Pavel — 67-68 d. Cr. (34 de ani mai târziu)? Existau biserici în Ierusalim, Nazaret, Cezarea; în Antiohia și în toată Siria; în Galatia; în Sardis, Laodicea, Efes și în toate orașele de pe coasta vestică a Asiei Mici; în Filipi, Tesalonic, Atena, Corint și în cetățile principale ale Greciei; în Roma și în coloniile romane din vest; în Alexandria.

Istoria a *generații* de misionari, sume uriașe de bani, organizații administrative imense și multă publicitate, propagandă, nu se poate compara, în mod favorabil, cu cele de mai sus. Noi ne găsim acum confrunțați cu sfârșitul întregului sistem de misiuni la scară mondială și de misionari profesioniști *asa cum există el de foarte multă vreme*, și totuși lumea nu este evanghelizată.

Există vreo motivație pentru această stare de lucruri? Noi credem — nu, știm — că există. Explicația este nu că ar fi o deosebire în planul divin sau în disponibilitatea divină de a sprijini acel plan. Deosebirea constă în înțelegerea bazei, a căii și a obiectivului lucrării lui Dumnezeu.

O dovadă în acest sens se poate vedea și în zilele noastre. În mai puțin de durata vieții unui om în China au luat naștere biserici de o profundă spiritualitate — 400 în câțiva ani. Într-o perioadă când comuniștii ajunseseră la conducerea țării a avut loc o mișcare ce a acoperit nu numai China, ci s-a extins și dincolo de granițele ei și, ca rezultat, se găsesc acum biserici vii în multe alte părți din Orientul Îndepărtat. Aceasta a fost ani de zile o lucrare disprețuită, persecutată și proscrisă. Multe mișcări și societăți misionare au trebuit să părăsească țara, dar această lucrare a mers mai departe și, deși cu mulți martiri, ea se desfășoară și acum. Omul ridicat de Dumnezeu zace în închisoare, dar lucrarea nu este stopată.

Un lucru asemănător are loc și în India: în numai câțiva ani din viața unuia care a fost apucat de Dumnezeu au luat ființă, în întreaga țară și chiar și în afara ei, biserici cu un caracter noutestamental real. Împotrivirea este foarte mare, dar lucrarea este de la Dumnezeu și nu poate fi oprită.

Iarși, care este explicația?

Răspunsul nu se găsește pe tărâmul zelului sau al devotamentului față de mântuirea sufletelor. El este mai degrabă următorul: a existat, la început, factorul suprem al unei înțelegeri absolut originale și noi a lui Cristos și a planului veșnic al lui Dumnezeu cu privire la El. Această *revelație* dată de Duhul Sfânt a venit la Apostoli și la Biserică cu o putere devastatoare și revoluționară și, în loc de a fi o „tradiție moștenită de la părinți“, un sistem gata făcut, bine fixat, ea a fost, pentru fiecare dintre ei, ca și cum ar fi căzut atunci din cer — ceea ce, de fapt, era adevărat.

Această mișcare, determinată de o înlăturare puternică a tuturor tradițiilor și a lucrurilor „vechi“ printr-o experiență practică a Crucii, a fost marcată de trei lucruri:

- 1) Caracter ceresc și spiritualitate;
- 2) Universalitate, cuprinzând negarea tuturor prejudecăților, a exclusivismului și a subiectivismului;
- 3) Domnia și autoritatea depline ale lui Cristos manifestându-se în *mod direct* prin suveranitatea Duhului Sfânt.

Toate acestea au fost adunate într-o înțelegere extraordinară și puternică, inițială și progresivă, a imensei semnificații a lui Cristos în sfaturile veșnice

ale lui Dumnezeu și, prin urmare, a Adunării ca Trup al Lui. Tot ceea ce corespunde rezultatelor care au caracterizat începutul va corespunde — și corespunde — motivului, și anume — o trecere dincolo de tradiție, de sistemul întemeiat, de instituționalism, de organizare ecleziastică, de practici comerciale, de organizații, etc., la o înțelegere proaspătă, originală, nouă a gândului deplin al lui Dumnezeu cu privire la Fiul Lui.

A arăta planul *întreg* al lui Dumnezeu — aceasta a fost esența slujbei de prorocie, și așa va fi întotdeauna. Se poate că acum noi nu vorbim de o categorie aparte de „proroci“, dar slujba este încă operativă și ea este o funcție ce contează foarte mult.

Forest Hill, Londra,
Iunie 1954

T. Austin-Sparks

CAPITOLUL 1

CE ESTE SLUJBA DE PROROCIE

De citit: Deuteronom 18:15,18; Fapte 3:22; 7:37; Luca 24:19; Apocalipsa 19:10; Efeseni 4:8, 11-13.

„El a dat pe unii... proroci... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos“ (Efeseni 4:11-12).

Vom vorbi acum despre slujba de prorocie. „El a dat pe unii... proroci“. Trebuie însă, de la bun început, să facem unele distincții, căci, atunci când vorbim de slujba de prorocie, oamenii sunt, în general, călăuziți de o anumită mentalitate legată de ceea ce se numește „prorocie“. Ei raportează imediat însuși termenul „prorocie“ la evenimente, întâmplări, date, și așa mai departe, ce vor avea loc, în principal, în viitor. Cu alte cuvinte, ei se gândesc instantaneu la elementul prevestitor în slujba de prorocie și limitează întreaga funcție la acea concepție.

Ei bine, pentru a putea aprecia în mod real această slujbă, trebuie să îndepărtăm din mintea noastră acea idee restrictivă a întâietății aspectului prevestitor în slujba de prorocie. Slujba de prorocie este un lucru mult mai cuprinzător decât doar acela de a prezice.

Probabil ar fi mai bine dacă am spune că *funcția* de prorocie, ce merge cu mult dincolo de evenimente, întâmplări și date, este slujba de interpretare spirituală. Această expresie va acoperi întregul teren a ceea ce ne preocupă acum. Prorocia este interpretare spirituală. Dacă vă gândiți o clipă la aceasta, în lumina slujbei de prorocie din Cuvântul lui Dumnezeu, sunt sigur că veți vedea cât de adevărat este acest lucru. Slujba de prorocie este interpretarea tuturor lucrurilor dintr-o perspectivă spirituală; este descoperirea, în fața poporului lui Dumnezeu, a implicațiilor spirituale ale lucrurilor, ale trecutului, prezentului și viitorului, și arătarea semnificației lucrurilor la valoarea și înțelesul lor spiritual. Aceasta a fost, și este, esența slujbei de prorocie.

Desigur, ceea ce știm din Scriptură despre proroci este că ei aveau o funcție sau înzestrare specială în mijlocul poporului Domnului, dar trebuie să reținem că ei combinau adeseori funcția lor de prorocie cu alte funcții. Samuel a fost proroc; el a fost, de asemenea, judecător și preot. Moise a fost proroc, dar a mai fost și altceva pe lângă aceasta. Eu cred că Pavel a fost proroc; el a fost și apostol, evanghelist, a fost totul, mi se pare mie! Așadar, scopul nostru este de a vorbi nu atât despre *proroci*, ca oameni aparte, cât despre slujba de *prorocie*. Ea este slujba de care ne ocupăm acum, și vom ajunge mai ușor la instrument dacă recunoaștem slujba; vom înțelege mai bine vasul și vom vedea ce este el, dacă vedem scopul la care a fost rânduit. Deci, dați-mi voie să spun că noi avem în vedere o funcție, și nu persoane, atunci când vorbim despre proroci sau slujba de prorocie.

Sunt convins că cei care au o cunoaștere oarecare despre vremuri, din punct de vedere spiritual, sunt de acord cu mine când spun că nevoia disperată a timpului nostru este după slujba de prorocie. Nu a fost niciodată un timp când nevoia unui glas de interpretare să fi fost așa de extinsă, când condițiile să fi cerut mai mult slujba de prorocie. Nu vreau să fac afirmații extravagante sau să exagerez în spusele mele, dar nu cred că este extravaganță sau exagerare în a spune că lumea de astăzi este aproape de falimentul adevăratei slujbe de prorocie în acest sens — lipsa unui glas care să interpreteze oamenilor gândul lui Dumnezeu. Se poate că această slujbă există, într-o mică măsură, pe ici-pe colo, dar ea nu este împlinită la scară largă. Așa de adesea inimile noastre suspină și strigă: „O, dacă s-ar arăta gândul lui Dumnezeu despre situația prezentă, pentru a fi cunoscut în primul rând de poporul Lui și apoi, prin intermediul poporului Lui, de cei din jur!“ Este o mare și disperată nevoie după o slujbă de prorocie în zilele noastre.

Slujba de prorocie legată de scopul deplin al lui Dumnezeu

Recunoscând acest lucru, trebuie să ajungem să vedem exact ce este această funcție. Care este funcția de prorocie? Este a vedea lucrurile potrivit gândului

deplin al lui Dumnezeu. În general, găsim că prorocii s-au ridicat ca o reacție din partea lui Dumnezeu față de cursul și devierea lucrurilor în mijlocul poporului Lui; o chemare la întoarcere, o reafirmare, o revestire a gândului lui Dumnezeu, o readucere la lumină a gândurilor lui Dumnezeu. Prorocii stăteau în mijlocul râului - de obicei un râu iute-curgător - ca o stâncă; cursul lucrurilor năvălea peste ei. Ei se împotriveau acelui curs și prezența lor în mijlocul râului reprezenta gândul lui Dumnezeu împotriva cursului dominant al lucrurilor. În Vechiul Testament, prorocul intra, de obicei, în această slujbă într-o perioadă când lucrurile erau rele din punct de vedere spiritual, când erau orice numai nu după gândul divin; starea era rea, lucrurile erau confuze, amestecate, haotice; era multă amăgire și falsitate și adeseori lucrurile erau și mai rele decât atât. Iată de ce este legată slujba de prorocie într-un mod atotcuprinzător: scopul original și final al lui Dumnezeu în și prin poporul Lui; și, spunând aceasta, am ajuns exact la inima lucrurilor. Întrebăm din nou: „Ce este slujba de prorocie, ce este funcția de prorocie, de ce este ea legată?“ Iar răspunsul atotcuprinzător este că ea este legată de scopul deplin, original și final al lui Dumnezeu în și prin poporul Lui.

Dacă această afirmație este adevărată, putem vedea de îndată nevoia din zilele noastre; căci, vorbind la modul general, copiii lui Dumnezeu de pe pământ din vremea noastră confundă părți din scopul lui Dumnezeu cu întregul; pun accentul pe etape în detrimentul întregului. Confundă mijloace, metode, entuziasm și zel cu ținta exactă a Domnului, neputând să înțeleagă că scopul lui Dumnezeu trebuie atins după metoda lui Dumnezeu și cu mijloacele lui Dumnezeu, și că metoda și mijloacele sunt tot așa de importante ca și scopul; adică, nu poți atinge ținta lui Dumnezeu la întâmplare, prin orice fel de metode, prin punerea în practică a propriilor tale idei sau programe sau planuri. Dumnezeu are propriile Lui căi și mijloace de a ajunge la ținta Lui. Gândurile lui Dumnezeu se extind asupra celui mai mic detaliu al scopului Său și nu poți realiza în întregime scopul lui Dumnezeu dacă nu toate detaliile sunt după gândul lui Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut să-i spună lui Moise: „Vrei să-mi zidești un cort? Las în seama ta cum să procedezi, ce să folosești; înțelegei ce vreau Eu; du-te și fă-Mi un cort“. Poate că Moise ar fi avut idee de ceea ce vroia Dumnezeu și ar fi realizat acel lucru după gândul lui. Dar știm că Dumnezeu nu a lăsat nici măcar un singur amănunt, un cui sau un ac, o cusătură sau un fir, la latitudinea omului. Am folosit acest exemplu numai pentru a întări ceea ce am spus, și anume că slujba de prorocie înseamnă a prezenta scopul deplin, original și final al lui Dumnezeu, așa cum este El potrivit gândului Lui; a interpreta gândul lui Dumnezeu în toate chestiunile privitoare la scopul lui Dumnezeu, a aduce toate detaliile în linie cu acel scop și a face ca scopul să guverneze totul.

Slujba de prorocie prin ungere

a) Cunoaștere detaliată a scopului lui Dumnezeu

Aceasta implică mai multe lucruri care sunt văzute în mod clar ca fiind trăsături ale slujbei de prorocie în Cuvântul lui Dumnezeu. În primul rând este vorba de ungere. Înțelesul și valoarea ungerii este că, înainte de toate, numai Duhul lui Dumnezeu cunoaște planul întreg și detaliat și poate face ca totul să fie adevărat în principiu față de intenția lui Dumnezeu. Spun că numai Duhul lui Dumnezeu are această capacitate. Este unul dintre cele mai minunate lucruri din Scriptură să afli că, atunci când te întorci la cea mai simplă, timpurie — să zicem, cea mai elementară — expresie sau proiectare a lucrurilor divine în Cuvântul lui Dumnezeu, totul este așa de fidel în principiu față de ceea ce vine mai târziu pe acea linie, într-o plinătate mai mare. Este pur și simplu uimitor cum Dumnezeu a ținut totul fidel aceluși principiu: nu vei descoperi niciodată mai târziu, indiferent cât de complet se dezvoltă un lucru, că există o schimbare în principiu; principiul este acolo și nu poți să scapi de el. Când, mai târziu, te ocupi de o chestiune mai dezvoltată din Cuvântul lui Dumnezeu, descoperi că ea este fidelă principiului originar al acelei chestiuni, așa cum a fost el introdus prima dată.

Dumnezeu a adus totul pe aceeași linie cu acele principii fixe. Dumnezeu nu deviază nici un pic. Legea Lui este actuală și este neschimbătoare. Numai Duhul Sfânt cunoaște toate acestea. El cunoaște legile și principiile, toate lucrurile care guvernează, din punct de vedere spiritual, scopul lui Dumnezeu; El singur cunoaște planul și detaliile și poate face ca totul să fie fidel acelor principii și legi. Și totul trebuie să fie fidel față de ele. Putem fi siguri că, dacă în suprastructură este ceva ce nu este în armonie cu principiul spiritual originar, de bază, al lui Dumnezeu, aceasta va fi o lipsă care, mai devreme sau mai târziu, va atrage după sine o tragedie. Suprastructura, în fiecare detaliu de principiu, trebuie să fie fidelă temeliei, originalului. Cei mai mulți dintre noi nu avem lumină în această privință. Noi ne cunoaștem propriul nostru drum, băjbăim înainte, primim lumină, încet, foarte puțin, din când în când; dar primim lumină. Slujba de prorocie însă este o slujbă care presupune lumină; ea este cea care, sub ungere, trebuie să aducă lucrurile înapoi la acea poziție de siguranță absolută, pentru că ea este fidelă principiului divin.

Ungerea este necesară în primul rând pentru că numai Duhul lui Dumnezeu cunoaște întregul gând al lui Dumnezeu și numai El poate vorbi și lucra și realiza lucruri cu o consecvență reală și totală față de principiile divine care guvernează totul; și tot ce este de la Dumnezeu trebuie să întruchi-peze aceste principii. Principiul Adunării — acela care guvernează Aduna-rea — este că ea este ceva

ceresc, nu pământesc; este legată de Cristos din cer. Adunarea nu ia ființă până ce Cristos nu este în cer, ceea ce înseamnă că ea trebuie să intre pe teren ceresc, într-un mod spiritual. Trebuie să părăsească terenul pământesc și să fie cu adevărat ceva ceresc, spiritual, încă pe când este aici, fiind legată de Cristos din cer. Aceasta este o lege și un principiu divin care sunt așa de clare în Noul Testament. Le întâlnim cât se poate de evident începând de la Faptele apostolilor.

Dar aceasta nu este ceva nou ce a apărut odată cu Noul Testament. Dumnezeu a pus această lege în tot ce arată, într-un mod profetic, înspre Adunare și Cristos. Lui Isaac nu i s-a permis să părăsească țara și să meargă să-și găsească nevastă. El a trebuit să rămână acasă și slujitorul a fost trimis să o aducă acolo unde era el. Iată legea noastră: Cristos este în cer; Duhul este trimis să aducă Adunarea acolo unde este El — mai întâi în mod spiritual, apoi, mai târziu, și literal; dar acesta este principiul. Iosif trece prin lepădare și moarte simbolică și, în cele din urmă, ajunge la tron; odată cu înălțarea lui, își primește și soția, pe Asnat. Iosif este o imagine clară a lui Cristos. *La înălțarea Lui*, Cristos Își primește Adunarea, Mireasa. Rusaliile sunt cu adevărat rezultatul înălțării lui Cristos, când Adunarea a fost adusă, din punct de vedere spiritual, într-o legătură vie cu El, cu Cristos cel înălțat. Iată principiul nostru în istoria simplă a lui Iosif. Putem continua în felul acesta, văzând cum Dumnezeu, în detalii simple, a ținut totul fidel principiului; veți găsi că principiile Lui veșnice sunt întruchipate în lucrurile simple ale Vechiului Testament, împlinind această declarație finală că mărturia lui Isus este însuși duhul prorociei (Apocalipsa 19:10). Este ceva acolo care vorbește despre un mare adevăr ceresc, și anume duhul prorociei care arată înspre Cristos.

Mă întreb dacă ați fost cu adevărat marcați de importanța extraordinară a principiilor divine în lucruri. Există un principiu, și recunoașterea și cinstirea acelui principiu determină succesul întregului. Dar numai Duhul Sfânt cunoaște toate acele principii divine, numai El cunoaște pe deplin gândul lui Dumnezeu, intențiile lui Dumnezeu. Prin urmare, pentru ca lucrurile să fie ținute la înălțimea întregului gând și scop al lui Dumnezeu, aceasta se poate face numai sub ungeră — ceea ce înseamnă că Duhul lui Dumnezeu trebuie să vină să preia conducerea. O slujire peste care se află ungera înseamnă că Dumnezeu Duhul Sfânt a preluat responsabilitatea asupra a tot, S-a dedicat pe Sine Însuși lucrului respectiv. Eu nu cred că cineva ar pune sub semnul întrebării nevoia după Duhul Sfânt, nevoia ca El să dețină conducerea, ca totul să fie făcut de El. Dar, o! aceasta înseamnă mult mai mult decât un adevăr general și o poziție generală.

b) Cunoștința dată prin revelație

Ajungem acum la al doilea lucru în slujba de prorocie: prin ungere vine revelația. Noi putem accepta la modul general necesitatea ca Duhul Sfânt să facă totul — să inițieze, să conducă, să guverneze și să fie puterea și inspirația a toate; dar, o!, aceasta este o educație de o viață și ea aduce necesitatea ca totul să fie dat prin revelație. De aceea, la început, prorocii erau numiți „văzători“ — oameni care vedeau. Ei vedeau ceea ce nimeni altcineva nu vedea. Ei vedeau ceea ce era imposibil pentru alți oameni să vadă, chiar dacă aceștia erau oameni religioși, temători de Dumnezeu. Prorocii vedeau prin revelație.

Slujba de prorocie cere revelație; ea este o slujbă prin revelație. Mai târziu vom examina mai îndeaproape acest lucru, dar acum vreau doar să accentuez faptul. Nu mă gândesc la revelație în plus față de Scriptură. Nu pot să accept terenul anumitor „proroci“ (?) din Biserica de azi care prorocesc în plus față de Scriptură. Nu, ci în cadrul revelației deja date — și Dumnezeu știe că aceasta este suficient de mare! - Duhul Sfânt lucrează pentru a descoperi ceea ce „ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit“. Aceasta este minunea unei vieți în Duhul. Este o viață de descoperire constantă și nouă; totul este plin de surpriză și uimire. Viața sub Duhul Sfânt nu poate fi statică; nu poate să ajungă la finalitate în cutare punct, nici să ajungă la un loc unde este împachetată suma adevărului. O viață cu adevărat în Duhul Sfânt este o viață care realizează faptul că există ceva infinit, transcendent, cu mult dincolo de tot ceea ce noi am văzut sau apucat sau simțit deja. Oamenii care *știu*, care au ajuns la un loc fix și nu pot să vadă — necum să se miște — dincolo de poziția lor prezentă se află într-o stare străină de gândul Duhului Sfânt. Slujba de prorocie sub Duhul Sfânt este o slujbă ce presupune o revelație crescândă.

Prorocul era omul care mergea înapoi la Dumnezeu din nou și din nou, și care nu ieșea să vorbească până ce Dumnezeu nu îi arăta următorul lucru. El nu își practica pur și simplu slujba lui profesională pentru că era proroc și trebuia să facă asta. Nu era nimic profesional în legătură cu poziția lui. Când ea devenea profesională, slujba prorocului suferea o tragedie. A ajuns, într-adevăr, profesională prin „școlile prorocilor“ instituite de Samuel. Nu trebuie să confundăm aceste școli ale prorocilor cu adevărata slujbă de prorocie. Era o diferență între aceia care absolveau școlile prorocilor și adevărații proroci reprezentați de oameni precum Samuel, Ilie, Elisei. Ori de câte ori lucrurile devin profesionale, se pierde ceva, pentru că însăși esența și natura slujbei de prorocie este că ea vine prin revelație proaspătă de fiecare dată. Un lucru revelat este nou; se poate că el este un lucru vechi, dar are ceva proaspăt ca o revelație pentru inima celui aflat în cauză, și este așa de nou și de minunat, încât efectul pe care-l are asupra omului

este ca și cum nimeni nu ar fi văzut vreodată lucrul acela, cu toate că se poate că mii l-au văzut înainte. Stă în natura revelației faptul de a păstra lucrurile vii și proaspete și umplute cu energie divină. Nu poți restabili o doctrină veche. Nu vei putea niciodată restabili ceva din Dumnezeu, ce s-a pierdut, aducând înapoi afirmația exactă a adevărului. Se poate să afirmi exact adevărul zilelor de la început ale Noului Testament, și totuși să fii departe de a avea condițiile care s-au obținut în asemenea vremuri.

Sucesiunea prorociei nu este succesiunea unei învățături, ci este succesiunea ungerii. Ceva vine de la Dumnezeu, prin lucrarea lui Dumnezeu; poate fi ceva foarte real, viu, individual sau colectiv; este viu deoarece Dumnezeu l-a adus sub ungera Lui. Apoi cineva încearcă să-l imite, să-l copieze sau, mai târziu, altcineva îl ia pentru a-l duce mai departe; cineva este numit, ales prin vot să fie succesorul. Lucrul merge mai departe și crește; dar factorul vital nu mai este prezent. Succesiunea este prin ungere, nu printr-un cadru fixat, chiar al doctrinei. Noi nu putem restabili condițiile nou-testamentale prin reafirmarea doctrinelor nou-testamentale. Trebuie să primim ungera nou-testamentală. Nu resping doctrina; ea este necesară; dar ungera este cea care face lucrurile vii, proaspete, vibrante. Totul trebuie să vină prin revelație.

Unii dintre noi știu ce înseamnă a fi în stare să analizezi Biblia și să prezinți, poate într-un mod foarte interesant, conținutul cărților ei și toate doctrinele ei. Putem face aceasta cu „Efeseni“, după cum putem s-o facem cu orice altă carte a Bibliei. Putem analiza Epistola către efeseni și să scoatem în evidență Adunarea și Trupul și toate celelalte, și totuși să fim cu desăvârșire orbi până vine ziua când, după ce Dumnezeu a făcut ceva în noi, ceva profund și extraordinar și nemaipomenit, *vedem* Adunarea, *vedem* Trupul — *vedem* „Efesenii“! Erau două lumi: una era adevărul, exact în detalii tehnice, plin de interes și fascinație — dar ceva lipsea. Puteam spune adevărul de la început la sfârșit, dar nu știam ce era în el; și, până ce nu trecem prin acea experiență și ceva se întâmplă în noi, putem să ne închipuim că știm, putem fi siguri că știm, putem să ne dăm viața pentru aceasta; dar nu știm. Este o deosebire foarte mare între o înțelegere pătrunzătoare, clară, mentală a lucrurilor din Cuvântul lui Dumnezeu și o revelație spirituală. Este deosebirea dintre două lumi — dar este imposibil să-i faci pe oameni să înțeleagă acea deosebire până ce nu s-a întâmplat ceva. Vom vorbi mai târziu despre „ceva ce se întâmplă“, dar aici pomenim faptele. Prin ungere este revelație, și revelația prin ungere este esențială pentru a vedea ce dorește Dumnezeu, atât în general, cât și în detaliu.

Așadar, slujba de prorocie este ceea ce — deși încă mai sunt multe detalii de descoperit, chiar și pentru cei mai iluminați slujitori ai lui Dumnezeu — *a văzut, prin Duhul Sfânt, scopul original și final al lui Dumnezeu.*

c) *Conformare exactă cu gândurile lui Dumnezeu*

Este apoi și al treilea lucru pe care îl găsim legat de această ungere. Este ceea ce am făcut deja referire la modul general - *acuratețea*.

Ungerea aduce *atingerea directă a lui Dumnezeu*, care înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu față în față. Nu aceasta a fost și esența vieții lui Moise? „În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față“ (Deuteronom 34:10). Și când acest lucru se întâmplă, ajungi la locul cunoașterii spirituale directe a lui Dumnezeu, al atingerii directe a lui Dumnezeu, locul cerului deschis — nu mai poți, sub nici un motiv, pentru nici un avantaj, să fii o persoană care face compromisuri, care deviază de la ceea ce i s-a arătat inimii.

Apostolul a spus despre Moise: „Moise... a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu ca slugă“ (Evrei 3:5); și credințioșia lui Moise se vede îndeosebi și în mare măsură în modul în care el a fost guvernat exact de ceea ce spusese Dumnezeu. Cunoașteți acele capitole finale din Exod, unde se aduce totul înapoi la cuvânt, din nou și din nou și din nou, așa cum „poruncise lui Moise Domnul“. Totul a fost făcut așa cum spusese Dumnezeu; în întregul sistem pe care Moise a fost ridicat să-l constituie și să-l întemeieze, el a fost precis în fiecare detaliu. Noi știm de ce, desigur; și iată acea mare, grandioasă, cuprinzătoare explicație a ceea ce am spus despre principii. Dumnezeu Îl are pe Cristos în vedere tot timpul, în fiecare detaliu, și acel sistem pe care l-a instituit Moise a fost o reprezentare a lui Cristos până în cele mai mici amănunte; de aceea a fost necesar ca el să fie precis în fiecare detaliu. Este o cale grea, costisitoare, dar nu poți să ai revelație, și să continui în revelație, și, în același timp, să faci compromisuri asupra detaliilor și să ai lucrurile, în orice punct, altfel decât exact cum le vrea Dumnezeu. Nu ești guvernat de diplomație sau de politică sau de părerea altora. Ești guvernat de ceea ce ți-a spus Domnul în inimă, prin revelație, referitor la planul Său. Aceasta este slujba de prorocie.

Prorocii nu au fost oameni care s-au acomodat cu ceva ce era relativ bun. Ei nu au fost niciodată de partea unui lucru dacă acela era numai relativ bun. Priviți la Ieremia. A fost o zi în viața lui Ieremia când un împărat bun a căutat cu tot dinadinsul să restaureze lucrurile și a instituit o mare sărbătoare a Paștelor; poporul a venit cu grămada pentru sărbătorirea aceluia Paște și, aparent, a fost o ocazie măreață. Se făceau lucruri mari în Ierusalim, dar Ieremia nu s-a lăsat prins în ceea ce se petrecea, care, potrivit părerii generale, era bun. El a avut rezerve, și pe bună dreptate. S-a văzut mai târziu că acest lucru era măreț în afară, că inima poporului nu se schimbase, înălțimile nu fuseseră îndepărtate și prorocia inițială a lui Ieremia a rămas în picioare. Dacă aparenta reformă ar fi fost un lucru real,

atunci prorociile lui Ieremia despre robie, distrugerea cetății, totala amenințare cu judecata, n-ar fi valorat doi bani. Ieremia s-a ținut deoparte. Poate că el nu a înțeles, poate că a fost nedumerit de ce se întâmpla, dar inima lui nu l-a lăsat să fie alături de acest lucru relativ bun. El a aflat motivul mai târziu — și anume, cu toate că lucrul respectiv era bun până la un punct, el nu a reprezentat o schimbare profundă a inimii, și astfel judecata trebuia să aibă loc.

Prorocul nu poate accepta ca deplin și final ceea ce este numai relativ, deși el se bucură de măsura de bine ce se poate afla pretutindeni. Noi trebuie, desigur, să fim bucuroși pentru orice fărâmă de bine ce este în lume — să fim recunoscători pentru tot ce este drept și adevărat și din Dumnezeu; dar, o, nu putem spune că Domnul este pe deplin mulțumit, că aceasta este tot ceea ce vrea Domnul. Nu, slujba de prorocie este una de credincioșie totală față de gândurile lui Dumnezeu. Este o slujbă a acurateții. Aceasta înseamnă ungere, și am spus de ce — se are în vedere un Cristos *deplin*.

Ultima afirmație din Apocalipsa 19:10 rezumă totul; ea adună într-o propoziție slujba de prorocie de la început. Eu cred că slujba de prorocie a început în ziua în care s-a spus despre sămânța femeii că va zdrobi capul șarpelui, și apoi a trecut la Enoh care a prorocit, spunând: „Iată că a venit Domnul...” (Iuda 14), și de atunci a continuat. Totul este adunat la sfârșitul Apocalipsei în acest gând, și anume că „mărturia lui Isus este duhul prorociei”. Cu alte cuvinte, duhul prorociei de la început la sfârșit este îndreptat complet înspre aceasta — mărturia lui Isus. Duhul prorociei L-a avut întotdeauna pe El în vedere, de la prima lui rostire — „sămânța femeii” — până la „Iată că a venit Domnul”. Pe tot parcursul drumului s-a avut în vedere Domnul Isus și un Cristos deplin. „El a dat pe unii... proroci... până vom ajunge cu toții... la plinătatea lui Cristos”. Aceasta este ținta și Dumnezeu nu se poate mulțumi cu ceva mai puțin decât plinătatea Fiului Său arătată de Adunare. Adunarea trebuie să fie plinătatea Lui; un Om matur — aceasta este Adunarea. Slujba de prorocie urmărește acest lucru — plinătatea lui Cristos, finalitatea lui Cristos, caracterul atotcuprinzător al lui Cristos. Cristos trebuie să fie punctul central și circumferința; Cristos, Cel dintâi și Cel de pe urmă; Cristos în general și Cristos în fiecare detaliu. Iar a-L vedea pe Cristos prin revelație înseamnă că nu vei mai putea accepta niciodată ceva mai puțin sau altceva. Așadar, calea de a atinge ținta lui Dumnezeu este aceea de a vedea prin Duhul Sfânt, iar a vedea reprezintă baza slujbei de prorocie.

Cred că cele spuse sunt probabil suficiente pentru a arăta ce am pomenit mai înainte, și anume că, dacă vedem natura acestei slujbe, vedem dintr-o dată și ce este vasul. Vasul poate fi individual — un om împlinește o asemenea slujbă — sau poate fi colectiv. Se poate că mai târziu vom mai spune ceva despre vas, dar acum

să nu gândim în termeni tehnici, în termeni de apostoli, proroci și așa mai departe, ca slujbe. Să ne gândim la ei ca *funcții* vitale. Dumnezeu vrea ca omul și funcția să fie identici, să nu fie omul și o poziție profesională sau oficială, cu un titlu, indiferent care ar fi acel titlu. Noi nu ne vom face reclamă nouă înșine ca proroci; dar să dea Dumnezeu să se ridice o slujbă de prorocie pentru o vreme ca aceasta, când întregul Lui scop privitor la Fiul Său este readus înaintea ochilor copiilor Săi. Aceasta este nevoia lor, și ea este a Lui.

CAPITOLUL 2

UN GLAS CE POATE TRECE NEAUZIT

„Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n-au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele prorocilor care se citesc în fiecare Sabat“ (Fapte 13:27).

Fraza de mai sus poartă o semnificație care cuprinde multă istorie, dar implicația ei directă și imediată este că, dacă poporul la care se face referire — locuitorii din Ierusalim și conducătorii lor — ar fi cunoscut cele mai familiare lucruri, s-ar fi comportat cu totul altfel. În fiecare săptămână, Sabat după Sabat, de-a lungul unui foarte mare număr de ani, ei au auzit citindu-se lucruri; dar, în cele din urmă, din cauza incapacității lor de a înțelege ce auzeau, au acționat într-un mod complet opus acelor lucruri, deși sub suveranitatea lui Dumnezeu, care le împlinea în felul acesta.

Cu siguranță că acesta este un cuvânt de atenționare. El reprezintă o posibilitate de temut - de a auzi în repetate rânduri aceleași lucruri și de a nu recunoaște semnificația lor; de a acționa într-un mod contrar propriilor noastre interese, făcându-ne rău nouă înșine, când ar fi putut să fie altfel.

Ce vreau să spun este aceasta: există un glas în proroci ce poate trece neauzit, o semnificație ce poate fi neînțeleasă, iar rezultatele pot fi dezastruoase pentru cei implicați. „Glasurile prorocilor“: aceasta sugerează că este ceva dincolo de lucrurile pe care le spune prorocul. Este un „glas“. Putem auzi un sunet, putem auzi cuvintele și totuși să nu auzim glasul; acesta este ceva în plus față de lucrul spus. Aceasta se spune aici, că săptămână după săptămână, lună după lună, an

după an, oamenii au citit pe proroci în auzul tuturor, iar poporul care a auzit cele citite nu a auzit glasul. *Glasul* prorocilor este ceea ce trebuie să auzim noi.

Dacă veți parcurge capitolul treisprezece din Fapte, veți putea recunoaște că acest mic fragment se află într-un context crucial. Acest capitol marchează o evoluție. În Antiohia erau niște oameni anume, inclusiv Saul, și Duhul Sfânt a spus: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat“. Aceasta era o nouă dezvoltare, o mișcare în afară, ceva cu bătaie lungă, foarte important; dar nu ajungeți la sfârșitul capitolului când dați de o altă criză, care a devenit inevitabilă atunci când, într-un loc anume, s-a adunat o mare mulțime și iudeii, refuzând să fie ascultători față de Cuvânt, au stârnit o revoltă. Apostolii au făcut această declarație publică: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri“ (versetul 46); și au citat dintr-un proroc (Isaia 49:6) pentru a întări cele spuse: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor“. Acestea au fost perioade din istoria Adunării; iudeii, ca popor, au fost lăsați deoparte, în timp ce Neamurile, în mod intenționat, au fost recunoscute și aduse înăuntru din cauza acestui lucru, și anume: iudeii îi auziseră pe acești proroci Sabat după Sabat, dar nu au auzit glasul lor.

Lucruri mari atârnă de auzirea glasului. Eșecul de a auzi poate duce la pierderi ireparabile. Lucruri foarte mari privitoare la Israel s-au petrecut de-a lungul secolelor începând de la perioada din Fapte 13. Nu am intenția să vorbesc despre prorociile referitoare la iudei, ci vreau doar să arăt că, pe de o parte, nu a fost un lucru mic să eșuezi în a auzi glasul prorocilor. Pe de altă parte, remarcați că neamurile s-au bucurat. Se spune: „Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului“. Ei bine, de ambele părți, este un lucru mare să eșuezi în a auzi ceea ce s-ar putea auzi dacă ar fi urechi de auzit, și este un lucru mare de a auzi și de a lua aminte. Eu cred că acesta este un exemplu suficient de serios pentru a ne atrage atenția.

Prorocii Vechiului Testament în Noul Testament

Să privim acum mai îndeaproape la această chestiune a „glasurilor prorocilor“. Un factor de foarte mare însemnătate este acesta, și anume că prorocii au un loc așa de mare în Noul Testament. Mă întreb dacă ați remarcat vreodată cât de mare este acel loc. Nu este nevoie să vi se aducă aminte cât de des Evangheliile fac referire la prorocii mari, așa cum sunt ei numiți. „Ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul...“ — de câte ori apare această afirmație în Evangheliile. Ea a apărut începând de la nașterea Domnului Isus, și chiar numai în legătură cu acel eveniment sunt

citați prorocii mari de câteva ori. Dar când trecem de la Evangheliile la Fapte și la Epistole, dăm mai ales peste ceea ce se numește prorocii mici — nu mici pentru că ei ar fi mai puțin importanți decât ceilalți, ci pentru că scrierile lor sunt mai scurte. Este deosebit de impresionant și semnificativ că acești proroci mici sunt citați așa de des în Noul Testament, de peste cincizeci de ori.

Prorocii — oameni ai viziunii

Din acea semnificație generală izvorăsc doi factori. Unul este legat de prorocii înșiși: de ce au ei un loc așa de mare în Noul Testament? Ei bine, răspunsul la aceasta este o altă întrebare: Ce reprezintă prorocii? Ei sunt „văzători“ (1 Samuel 9:9); sunt oamenii care văd și care, văzând, acționează ca ochi pentru poporul lui Dumnezeu. Ei sunt oameni ai viziunii; și locul mare pe care îl au ei în Noul Testament arată cu siguranță cât de importantă este viziunea spirituală pentru poporul lui Dumnezeu din această dispensațiune. Desigur, celălalt lucru este viziunea însăși. În acest moment consider că Domnul este preocupat de acest factor — importanța extraordinară a viziunii spirituale dacă poporul lui Dumnezeu vrea să-și împlinească chemarea. Totul se rezumă la o chestiune de viziune și chemare, iar chemarea nu se va împlini fără viziune.

Viziunea dă un scop în viață

Să ne oprim deci pentru o clipă asupra locului pe care îl are viziunea — desigur, nu vă gândiți că vorbesc despre „vizionarism“. Nu, este vorba de ceva specific — *viziunea* — ceva bine definit. Prorocii știau despre ce vorbeau - nu doar niște idei abstracte, ci ceva foarte clar. Viziunea este ceva anume, ceva care Îl preocupă pe Domnul și care a devenit un lucru puternic, dominant în viața acelora care o au; clară, distinctă, precisă, specifică; acaparându-i, stăpânind asupra lor și dominându-i, astfel încât întregul scop al existenței însăși este cuprins în ea. Asemenea oameni știu de ce există, cunosc scopul pentru care sunt vii și pot să spună care este acesta, iar orizontul lor este delimitat de acel lucru; ei înșiși, împreună cu întreaga lor viață, în toate aspectele ei, sunt cuprinși în aceasta, ținută în aceasta. Este o țință care le guvernează totul. Nu este vorba doar de a trăi pe acest pământ, de a face multe lucruri și de a răzbi cumva prin viață, ci tot ce are un loc în viață este legat de acest obiectiv clar, distinct, atotcârmuitor. O asemenea viziune dă înțeles vieții.

Nu este necesar să parcurgem împreună istoria lui Israel ca să vedem că ea a fost guvernată exact de acest adevăr. Știți foarte bine că, atunci când Israel era într-o poziție bună, așa erau lucrurile: bine direcționate, clare, toți având

aceeași țință. Și, înainte de a trece mai departe, dați-mi voie să spun din nou că toți acești proroci — oameni care erau ochii lui Dumnezeu pentru popor și care simbolizau pentru popor gândul și scopul lui Dumnezeu cu privire la el, care aveau chemare divină — sunt aduși în Noul Testament și în Adunare cu scopul clar de a arăta că așa trebuie să fie Adunarea dacă vrea să-și împlinească menirea ei. Adunarea trebuie să fie ceva care vede, dominată de o țință și o viziune specifice, știind de ce există, neavând nici o îndoială în această privință, aducând toate celelalte lucruri din viață în linie cu aceasta. Atitudinea noastră trebuie să fie de a ne câștiga existența și de a ne face lucrul de fiecare zi, dar există ceva care guvernează totul: există o viziune divină. Aceste lucruri trebuie să fie subordonate acelei țințe divine.

Aceasta este prima implicație a faptului că prorocii au un loc așa de mare în această dispensațiune. Nu putem să zăbovim acum pentru a urmări aceasta în amănunțime din Cuvânt, dar vă va fi de foarte mare folos dacă veți parcurge Noul Testament și veți vedea cum citarea prorocilor se face pentru diferite aspecte din viața Adunării. Este foarte impresionant.

Viziunea — un factor unificator

În acest mod guvernează prorocii această dispensațiune. Această viziune, *viziunea*, a fost coeziunea și tăria copiilor lui Israel. Când viziunea era clară înaintea lor, când ochii lor erau deschiși și ei vedeau, când erau pe aceeași linie cu scopul lui Dumnezeu, când erau guvernați de acea țință înspre care îi chemase Dumnezeu, ei erau un singur popor, erau făcuți una de viziune. Aveau un singur ochi. Acea mică expresie „Dacă ochiul tău este singur“ (Matei 6:22; AV) cuprinde în ea mai mult decât ne dăm noi seama. Un ochi singur - aceasta unifică întreaga viață și umblare; unifică toată atitudinea ta. Dacă ești un bărbat sau o femeie a unui singur țel, totul va fi subordonat acestuia. Desigur, acesta nu este întotdeauna un lucru foarte bun, dar în cazul acesta este. Oamenii care sunt obsedați și care, cum se spune „au o păsărică la cap“, care nu știu să vorbească decât despre un singur lucru, sunt adesea oameni foarte obositori. Dar există o cale dreaptă, o cale divină, ca poporul lui Dumnezeu să fie un popor cu un singur ochi, un singur gând; iar faptul de a avea un singur ochi coordonează toate facultățile.

În timpul puținelor perioade când Israel a fost așa, el a fost un popor unit într-un chip minunat. Pe de altă parte, se poate vedea cum, atunci când viziunea a pălit și a dispărut, poporul s-a dezmembrat, a devenit un popor a tot felul de interese și activități împărțite și schismatice, cu certuri. Cât de adevărat este cuvântul: „Unde nu este viziune, poporul pier“ (Proverbe 29:18; AV). Și așa a

fost cu Israel. Priviți-l în zilele lui Eli, când nu a existat o viziune clară. Ce popor dezmembrat, neunit a fost! Aceasta s-a întâmplat de multe ori. Viziunea a fost o putere coezivă, unificatoare, făcând poporul una, și în acea unitate a stat puterea lui, făcându-l de neînving. Priviți-i pe israeliți trecând Iordanul și luând cu asalt Ierihonul! Priviți-i pășind învingători înainte! Cât timp erau guvernați de un singur obiectiv, nimeni nu le putea sta împotriva. Tăria lor era în unitatea lor, iar unitatea lor era în viziunea lor. Vrajmașul știe ce face atunci când distruge sau încurcă viziunea: dezbină pe poporul lui Dumnezeu.

Viziunea — o putere defensivă

Ce putere defensivă este în viziune! Ce șanse puține are vrăjmașul atunci când noi suntem un popor ce urmărește un singur lucru! Dacă avem tot felul de interese împărțite și personale, vrăjmașul poate face un prăpăd teribil. El nu are nici o șansă atunci când fiecare se concentrează asupra unui singur obiectiv divin. El trebuie să ne dezbine cumva, să ne abată atenția în altă parte, să ne dezmembreze înainte de a-și putea împlini lucrarea lui de zădărniciere a scopului lui Dumnezeu. Toate acele trăsături de autocompătimire, egoism, care caută mereu să pătrundă și să strice nu vor intra niciodată atâta timp cât viziunea este clară și noi ne concentrăm atenția asupra ei ca un singur popor. Este ceva foarte defensiv. Apostolul a vorbit astfel: „În sârguință fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului“ (Romani 12:11). Moffat traduce „fiți plini de râvnă cu duhul“ cu „mențineți flacăra spirituală“. A te concentra din toată inima asupra unui obiectiv este un lucru minunat de protector. O asemenea stare la un popor închide spărturile și este pavază împotriva năvălirilor și a influențelor a tot felul de lucruri care caută să abată atenția în altă parte și să paralizeze.

Viziunea ajută la creștere și la a avea o atitudine hotărâtă

Viziunea era ca o flăcără de foc pentru proroci. Era imposibil să nu recunoști aceasta în cazul lor, și anume că acești oameni erau niște flăcări de foc. Nu era nimic neutru la ei; erau activi, nu pasivi. Viziunea avea acel efect. Dacă ai ajuns să vezi cu adevărat ce dorește Domnul, nu poți să fii cu inima împărțită. Nu poți să fii pasiv odată ce ai văzut. Găsește persoana care a văzut și vei găsi o viață pozitivă. Găsește persoana care nu vede, care nu este sigură, nu este clară, și vei vedea un om neutru, negativ, fără greutate. Acești proroci erau ca niște flăcări de foc pentru că au văzut. Atunci când copiii lui Israel aveau o atitudine corectă față de chemarea divină, și ei erau la fel - pozitivi, activi. Când viziunea pălea, ei ajungeau la un punct mort, se învârteau în cercuri, fără a ajunge undeva.

Această atitudine activă, pozitivă, care este roada faptului de a fi văzut, îi oferă Domnului terenul de care are nevoie pentru o educație și disciplină corecte. Nu înseamnă că nu vom mai face niciodată greșeli. Vedem în Noul Testament — și sper că nu mă veți acuza de erezie — că chiar și un om răstignit ca Pavel a putut face greșeli. Petru, un om așa de folosit și de disciplinat, a putut face greșeli. „Ce faci tu aici, Ilie?“ (1 Împărați 19:9). „Tu nu ai ce căuta aici“ — aceasta înseamnă cele spuse de Domnul. Da, prorocii și apostolii au putut face greșeli, și au și făcut; dar, întrucât ei văzuseră și se dedicaseră în întregime față de ceea ce văzuseră din gândul Domnului, Domnul a putut să intervină și să stăpânească asupra lor în chip suveran și să îi învețe ceva mai mult despre Sine Însuși și căile Lui.

Acest lucru nu îl găsim însă la oamenii nehotărâți. Oamenii nehotărâți, aceia care nu iau lucrurile în serios, care nu sunt consacrați, nu învață niciodată nimic din Domnul. Oamenii care sunt predați, care renunță la ei înșiși și urmează exact direcția măsurii de lumină pe care le-a dat-o Domnul, sunt cei care, pe de o parte, găsesc că greșelile lor — greșelile propriului lor zel — sunt luate în mână de suveranitatea divină și dominate; iar, pe de altă parte, sunt învățați de Domnul, prin intermediul propriilor lor greșeli, care sunt gândurile Lui, cum face El lucrurile, și cum nu le face. Dacă vom aștepta într-o atitudine de nehotărâre și nesiguranță și nu vom face nimic până nu vom cunoaște totul, nu vom învăța nimic.

Nu ați remarcat că bărbații și femeile ale căror inimi ard pentru Dumnezeu, care au văzut ceva cu adevărat de la Domnul și au fost prinși cu putere de ceea ce au văzut sunt cei care învață? Domnul îi învață; El nu îngăduie ca boacănele și greșelile lor să-i ducă la distrugere. El stăpânește asupra lor în mod suveran și, în decursul timpului, ei pot să spună: „Într-adevăr, am făcut niște greșeli îngrozitoare, dar Domnul, în chip minunat, le-a luat și le-a întors spre bine“. A fi asemenea oameni, cu o viziune care ne cuprinde întreaga ființă și ne stăpânește, îi dă Domnului posibilitatea de a ne purta de grijă chiar și atunci când facem greșeli - pentru că sunt în joc interesele Lui, pentru că interesele Lui, și nu ale noastre, sunt preocuparea inimii noastre. Prorocii și apostolii au învățat să-L cunoască pe Domnul în feluri minunate prin chiar greșelile lor, căci acelea erau greșeli nu din încăpățânarea lor, ci dintr-o pasiune reală pentru Dumnezeu și pentru ceea ce El le-a arătat din planul Lui.

Viziunea dă supremație poporului lui Dumnezeu

Remarcați apoi că înșăși supremația copiilor lui Israel se baza pe viziune. Ei au fost chemați de Dumnezeu să fie un popor înălțat, să fie deasupra tuturor popoarelor pământului, să stea în mijlocul neamurilor ca un vas guvernamental din punct de vedere spiritual. Domnul le promisese, într-adevăr, că nici un neam nu trebuia să

poată să preia supremația asupra lor. Gândul Lui cu privire la ei a fost ca ei să fie „cap, și nu coadă“ (Deuteronom 28:13). Dar aceasta nu urma să se întâmple de la sine, indiferent de starea și poziția lor. Când ei aveau viziunea înaintea ochilor lor într-un mod clar, corporativ, ca popor întreg — dominați, stăpâniți, uniți de viziune — atunci, deci, erau ei cap, și nu coadă, atunci aveau ei întâietate.

Aceasta ni-i aduce din nou pe proroci. (Ne gândim acum la prorocii de mai târziu ai lui Israel). De ce prorocii? Pentru că Israelul își pierduse poziția. Asiria, Babilonul și celelalte au dobândit ascendență asupra lui pentru că el își pierduse viziunea. În prorocii mici, cum sunt ei numiți, găsim mult din acest aspect. „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință“ (Osea 4:6). Aceasta este o notă la care sunt acordați toți prorocii. De ce această stare de lucruri? De ce este acum Israel subordonat neamurilor? Răspunsul este - viziunea pierdută. Prorocul vine pentru a încerca să-l aducă la locul viziunii. Prorocul are viziune, el este ochii poporului; îl cheamă înapoi la aceea pentru care Dumnezeu l-a ales pe el ca popor, pentru a-i arăta din nou de ce L-a luat El dintre neamuri.

Fiecare copil al lui Dumnezeu are nevoie de viziune

Toate acestea sunt doar o accentuare a locului pe care Îl are viziunea. Poate că nu te duc prea departe. Te întrebi acum: „Ei bine, ce este viziunea?“ Dar nu de aceasta ne ocupăm acum; aceasta poate să vină mai târziu. Ce vreau să spun acum este că aceasta este necesitatea, necesitatea absolută, pentru Adunare astăzi - pentru tine, pentru mine; și dați-mi voie să spun direct că, deși acesta este cu precădere un lucru corporativ - adică, e ceva ce trebuie să fie într-un popor, chiar și dacă acel popor este doar o rămășiță, un număr mic între toți copiii lui Dumnezeu - el trebuie să fie și personal. Tu și eu, în mod individual, trebuie să fim în locul de unde să putem spune: „Am văzut, știu ce vrea Dumnezeu!“

Dacă am fi întrebați de ce Adunarea de astăzi este așa cum este, într-o măsură așa de mare de neputință și destrămare, și ce se cere pentru a determina un impact din cer prin intermediul Adunării, am putea noi spune? Este oare înfumurare a pretinde că poți să faci aceasta? Prorocii știau; și rețineți că prorocii, fie că erau din Vechiul sau din Noul Testament, nu erau o clasă izolată de oameni, nu erau un grup aparte. Ei erau înșiși ochii trupului. Erau, în gândul lui Dumnezeu, *poporul* lui Dumnezeu. Cunoașteți acel principiu; el se vede, de exemplu, în chestiunea marelui preot. Dumnezeu privește la marele preot al lui Israel și se ocupă de tot Israelul pe temeiul stării marelui preot, fie că aceasta era bună sau rea. Dacă marele preot este într-o stare rea — „El mi-a arătat pe marele preot Iosua... îmbrăcat cu haine murdare“ (Zaharia 3:1-5) — acesta este Israel.

Dumnezeu se ocupă de Israel ca de un singur om. Prorocul este una cu poporul. De aceea el este așa de strâns legat de starea și viața poporului. Ascultați-l pe prorocul Daniel rugându-se. El personal nu era vinovat; el personal nu păcătuisese așa cum păcătuisese națiunea lui; dar el a luat totul asupra lui însuși și a vorbit ca și când ar fi fost responsabilitatea lui, ca și cum ar fi fost cel mai mare dintre păcătoși. Există așa o unitate între proroci și popor în stare, în experiență, în suferință, încât primii nu se consideră niciodată persoane oficiale, separate de popor, vorbind acestuia de pe o poziție exterioară; ei sunt înlăuntru, ei *sunt* poporul.

Ce vreau să spun eu este aceasta: nu suntem rânduiți să avem viziunea adusă la noi de o clasă de oameni numiți slujitori, proroci sau apostoli. Ei sunt aici numai ca să ne facă conștienți de ceea ce trebuie să fim înaintea lui Dumnezeu, cum trebuie să fim; să ne îndemne neconținut, spunând: „Privește, aceasta trebuie să fii“. Prin urmare, trebuie ca fiecare dintre noi, personal, să ne aflăm în mijlocul acestei slujbe de prorocie. Adunarea este chemată să fie proroc pentru neamuri. Dați-mi voie să repet întrebarea — ați putea spune ce este nevoie astăzi să se facă prin intermediul Adunării? Ați putea interpreta starea de lucruri și să o explicați cu adevărat prin ceea ce Domnul v-a arătat în propriile voastre inimi? Cunoșc pericolele care pot înconjura o asemenea idee, dar acesta este însuși sensul existenței noastre. Dumnezeu are nevoie de oameni care, într-o măsură mai mare sau mai mică, dețin cheia față de situația prezentă. Acest lucru trebuie să fie individual.

Viziunea necesită curaj

Dar rețineți, va fi nevoie de un curaj imens. O, curajul acestor proroci! - curajul împotriva compromisului și al politicii. O, efectele dezastruoase ale politicii, ale considerentelor secundare! „Nu vor fi afectate posibilitățile noastre dacă suntem așa de categorici? Nu se vor reduce prilejurile de a sluji Domnului dacă vom adopta o asemenea poziție?“ Aceasta este politică și ea este un lucru dezastruos. Mulți oameni care au văzut ceva și au început să vorbească despre ceea ce au văzut s-au lovit de o asemenea reacție din partea fraților și a acelora față de care aveau responsabilitate, încât au dat înapoi. „Este periculos să urmez acel lucru în continuare“. Politică! Nu, în cazul prorocilor nu întâlnim nimic de acest gen. Suntem noi consacrați deoarece am văzut?

Va fi un preț de plătit; trebuie să fim conștienți de asta. Este un mic pasaj în Evrei 11: „Au fost... tăiați în două cu fierăstrăul“. Tradiția spune că aceasta s-a întâmplat cu prorocul Isaia — că el a fost cel care a fost tăiat în două cu fierăstrăul.

Citiți Isaia 53. Nu există ceva mai sublim în toată literatura Bibliei și din cauza acestui pasaj a fost el tăiat în două cu fierăstrăul. A avut el dreptate? Ei bine, noi, astăzi, stăm pe terenul dreptății lui. Dar diavolului nu-i place aceasta, și astfel Isaia a fost tăiat în două cu fierăstrăul. Sunt valori foarte mari legate de viziune și de consacrarea fără nici un compromis față de acea viziune, dar este și un preț foarte mare de plătit.

Ne oprim aici acum; dar trebuie să stăm înaintea Domnului și să ne întrebăm: „Cât am văzut eu? După tot ce am auzit despre proroci săptămână de săptămână, după toate conferințele, strângerile la care am participat, am auzit eu *glasul* prorocilor? I-am auzit pe vorbitori rostind mesajele lor; am auzit eu *glasul*?” Rezultatul va fi foarte mare dacă am auzit. Dacă nu, este timpul să stăm înaintea Domnului în legătură cu aceasta. Lucrurile nu trebuie să mai continue așa! Ce s-a întâmplat în Fapte 13? Ascultând Cuvântul, ei totuși n-au auzit; dar acolo unde au auzit, o, ce lucruri mari s-au petrecut, ce valori uriașe au apărut!